

Διγένη στα βιβλία της Αφροίτιδας
τ. 1 Α Βασιλεία 8^η Μαγ

η ΠΟΙΗΣΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Αγαπητές φίλες,

Κάποτε, σ' ένα παγκόσμιο συνέδριο ποιησης κάποιος απο τους Συνέδρους με ρώτησε: ^{ως} ύστε υπάρχουν και στην Κύπρο ποιητές; Και πήρε την απάντηση: Ναι, εδώ και ^{χών} τρεις χιλιάδες χρόνια. Θα μπορούσα να προσθέσω, απ' όσο μπορούμε να έρουμε ξ γιατι σίγουρα, κάποια μορφή ποιητικής έκφρασης θα πρέπει να υπήρχε και στην προϊστορική εποχή, προτου υπάρξει η γραφή, μέσα στον προφορικό λόγο του λαού.

Ο κύπριος είναι στη φυχή του ποιητής. Αυτό το δείχνει η πανέμορφη μας λαϊκή τέχνη, η μουσική και τα τραγουδια μας, οι χοροί και τα χειροτεχνήματα μας, ~~χχχχχχχχ~~ οι ζωγραφίες των παιδιών μας που θριαμβεύουν παντού. Αυτό δ είναι και η πλουσία παράδοση μας, οι μύθοι και οι θρύλοι και τα παραμύθια μας. Είναι μήπως τυχαίο που την κύπρο διάλεξαν για κατοικία τους οι πιο όμορφοι απο τους αρχαίους θεούς, η Αφροδίτη και ο Απόλλωνας, ~~χχχχχχ~~ είναι μήπως τυχαίο π ως όσο και να φάξει ο περιηγητής θ δέν θα μπορέσει να βρεί ουτε ένα ίχνος, υτε ^{έγαλμα} ένα βωμίο του θεου του πολέμου του Αρη

Η ποιηση συνώδεψε τον λαο μας σ' όλους τους αγώνες και τα βάσανα του, όπως τον συνώδεψε στις χαρές και στα γλέντια του. Ο ^{μεγάλος} ~~πράγας~~ ποιητής της Κύπρου Στασίνοσ, στα Κύπρια έπο Έπη του, μίλησε για τα φοβερά δεινά του πολέμου την ίδια περίπου εποχή που ο Ομηροσ μιλούσε για τον Τρωϊκό πόλεμο. Ο βασιλιάς της Πάφου Κινύρας είχε τέτοιον όνομα σάν ποιητής που λέγεται πώς ~~χχχχχχχχ~~ ~~χχχχχχχχχχχχ~~ ήταν ευνοουμένος του θεου ~~χχχχχχχχ~~ της μουσικής Απόλλωνα.

Κ' όπως πορευόταν ο λαός το της Κύπρου μέσα στους αιώνες, με σειρές απαιτητών νάρχονται και να φεύγουν, αφήνοντας και παίτνοντας κάτι μαζί το 'ς άπτα, η ποιηση τον συντρόφευε και τον παρηγορούσε.

Χώρα που τ' όνομα της είναι απο χαλκό
τ' όνειρον έχει κάτω απ' το τη μασχάλη
και λίγα λουλουδάκια στην κοιλιά

Αυτή τη χώρα ο Ξέρξης οποτε ήθελε
την έκανε δικιά του τα μαγευτικά
γένια του άπλωνε στο στιβαρό της ήλιο....

Καιροσ που επέρασαν και πάν κι όμως ακόμα μένουν φαντάσματα στον ύπνο μας, στον ξυπνητό μας θρύλοι, τής ευτυχίας μας σύμβολα του μαρτυρίου μας ηλοι, που πότε λωτολουλουδα τ' αρχαία κεφάλια ραίνουν και πότε μάτια σημερινιά με δά π δνου υγραίνουν κι αυτοι ιστορουνε την παλιά δική σου ναί σ ιστορία, την δόξα σου την τέχνη, την αντρεία....

Ο δημοτικό τραγουδι, πλά* στους επώνυμους ποιητές έχει την ική του τμήμένη θέση μέσα στην ποιητική παραγωγή της κύπρου που συντρόφευε τους αγώνες της. Ο Διγενής κι ο χάρος, σύμβολα αιώνια του καλου και του κακου, της ζωής και του θανάτου, άφησαν τα ανάρια τους μέχρι σήμερα στο κορμί της

δέν μετριέται πατρίδα, λευτεριά με τον πήχι
Κι άν μικρός είναι ο τόπος και το θέλει, και μπρόρει
τον ασήκωτο βράχο τ να τον φάει με το νύχι
τουτη η δίφα δέν σβήνει, τουτη η μάχη δέν παύει
χίλια χρόνια άν περάσουν, δέν πεθαίνουμε σκλάβοι...

Δηνάδες άλλοι, άξιοι ποιητές την ίδια εποχή και λίγο αργότερα, θα
γράφουν με αίμα και δάκρυ τους σ χιους τους για την μεγάλη σύχρονη τραγω
δία της πατρίας, το πραξικόπημα και την εισβολή. Είναι δύσκολο να
διαλέξει κανείς, είναι δύσκολο να παραθείσει δυό τρεί απο τον αληθινό
σωρό τών θαυμάσιων στίχων της περιόδου μετατο 74. Απο τους ικρους
μελαγχολικούς

Πήραμε ασβέστη και χρίσαμε τους τοιχους
εκεί που ήταν οι φωτογραφίες τών αγαπημένων μας
όταν μάς βεβαίωσαν πως ήτανε νεκροι
Υστερα χρίσαμε τα δικά μας πρόσωπα
να μήν κοιτάμε πιά τον κόσμο να μή μας λβέπει ο ήλιος.
μέχρι οργισμένους'
ωαρλισι εγλω υ θα επιμένω να λέω
την ελευθερία ελευθερία
τον φόνο φόνο
την ευεοχή ενοχή μ
μ'ένα πείσμα τρελου που σκαλίζει
στον τοιχο τ'ονομα του με τα νυχια.

Στιχους άπειρης αγάπης για τηνπατρίδα
Η Κύπρος είναι μιά μέρα πιά μέρα απο τις μέρες του Θεου
Η Κϋπρος αναπνέει τις παρελάσεις τών αιώνων
διανυκτερεύει στα παλιά χειρόγραφα, στολίζεται σε χάλικινες επιγραφές
41 άλλοτε πάλι στιχους που πικρά κατηγορουν

Η χώρα μου με βαμένα μαλιά
και μισοξυρισμένο κεφάλι
ξενυχτά σε υγρά υπόγεια μιιάς εποχής αλλόκοτης
Χυχνά οι τστιχοι παίρνουν μια σκληρη ειρωνία
Βεβαιω θάρεθθι να υπηρετήσει την πατρίαδ
αλοιμονο τώρα
μόλις τελειώσουν όλα αυτά
θα γυρίσει το παιδι να κάνει τη θητεία του
και να πολιτευθεί

Πάντοτε όμως εκείνο που κυριαρχεί είναι η α μεγάλη, η σχεδόν απελπι
σμένη αγάπη προς την ακρωτηριασμένη μικρή πατράδα

Μήν το ξεχνάτε: Η Λευτεριά
η πρώτη αφέντρα της ζωής γυρνάει στο θρόνο της
κι όταν οι δράκοι έχουνε σπείρει ολόγυρα και του
πύρινα δόντια, πύρινα καρφιά
Γροικώ τα βήματα της μέσ'στη άχη
νάφτε όλα τα φώτα να περάσει η Λευτεριά.